

Folketingets Socialudvalg

Departementet

Holmens Kanal 22
1060 København K

Tlf. 3392 9300

Fax. 3393 2518

E-mail sm@sm.dk

Dato: 11. september 2012

/ J.nr. 2012 - 5308

Under henvisning til Folketingets Socialudvalgs brev af 13. august 2012 følger hermed social- og integrationsministerens svar på spørgsmål nr. 411 (alm. del).

Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Adsbøl (DF).

Spørgsmål nr. 411:

”Ministeren bedes kommentere henvendelsen jf. SOU alm. del – Bilag 371 (fortroligt), herunder forholde sig til borgerens beskrivelse af at forældreansvarsloven er skruet sådan sammen, at mor og søn bliver straffet yderligere, hvis moren tilbageholder sønnen fra samvær med faren, selvom moren mener faren begår overgreb mod sønnen, samt at ingen voksne beskytter sønnen; hans far udøver overgreb og moren sender ham af sted til overgreb, fordi hun skal ifølge loven.”

Svar:

I den henvendelse, som omtales i spørgsmålet, er der redegjort nærmere for en konkret sag om samvær.

Jeg finder det rigtigst ikke at kommentere på den konkrete sag, som efter det oplyste verserer i statsforvaltningen. Dog kan jeg i anledningen af henvendelsen generelt oplyse, at det følger af forældreansvarsloven, at et barn har ret til samvær med den forælder, som det ikke har bopæl hos (§ 19, stk. 1). Forældrene har et fælles ansvar for, at barnet kan bevare kontakten til begge forældre – uanset, at de ikke lever sammen. Hvis forældrene ikke kan blive enige om en sådan kontakt, kan statsforvaltningen efter anmodning træffe afgørelse herom.

Det er et grundlæggende princip i forældreansvarsloven, at alle afgørelser efter loven skal træffes ud fra, hvad der er bedst for barnet (forældreansvarslovens § 4). Det betyder, at der skal findes den bedst tænkelige løsning for

hvert enkelt barn. Der skal således foretages en konkret og individuel vurdering af det enkelte barns forhold, herunder af barnets egen indstilling sammenholdt med den viden og det erfaringsgrundlag, der i øvrigt foreligger eller kan bibringes sagen.

Selv om det er lovens udgangspunkt, at barnet har ret til samvær med den forælder, som det ikke har bopæl hos, er der dog tilfælde, hvor det må antages, at det vil være bedst for barnet, at der ikke er samvær. Det er således muligt at afslå at fastsætte samvær eller at ophæve et aftalt eller fastsat samvær. Afslag på eller ophævelse af samvær vil f.eks. kunne være begrundet i, at barnet er udsat for en række belastninger af psykisk, fysisk eller social karakter, som fører til en sådan udsathed hos barnet, at det vil være bedst for barnet, at der ikke er samvær.

Jeg henviser i øvrigt til den samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 412 (SOU alm. del) vedrørende muligheden for at anmode om en afgørelse om midlertidigt samvær, herunder om midlertidig begrænsning eller suspension af et aftalt eller fastsat samvær.

Derudover kan jeg oplyse, at efter retsplejeloven kan bestemmelser om udøvelse af samvær fuldbyrdes af fogedretten ved anvendelse af tvangsbøder eller ved umiddelbar magtanvendelse (§ 536). Fuldbordelse af samværet kan ikke ske, hvis barnets sjælelige eller legemlige sundhed derved udsættes for alvorlig fare.

Karen Hækkerup

/ Malene Vestergaard